

Com l'aixada al fang

M'alimentava d'aquelles pèrdues i aquells plors, i tot jo era una tempesta

Foto: Daniel Sturgess

Vaig deixar-te marxar, com l'aixada al fang. Aquell va ser un mos dels grans, un forat que quedaria allà per sempre més, testimoni lleugerament etern en la terra eixuta després d'haver-me inundat. Això vaig ser durant dies, un trauc assecat a la pell, un petit pantà que recollia totes les aigües dels rierols i torrents de la meua tristesa. M'alimentava d'aquelles pèrdues i aquells plors, i tot jo era una tempesta. Insignificants per als qui m'envoltaven, anihiladora per tots els llocs on feia ombra a dins meu.

I a dins meu, sense saber-ho, amb l'escalfor dels llamps d'un estiu absent, hi covava l'ou d'un rellotge i el tic-tac del temps. Els més savis i els que no ho eren tant m'ho havien repetit serens i embriagats. Les hores, els dies, els anys, són fragments de vida que s'acumulen, arriben i se'n van. Potser mig en secret, vaig guardar sota la camisa aquella esquerdada que s'havia anat tancant. Resseguiu amb el dit la cobertura dura que la segellava, i el sorollet d'aquell camí es va anar convertint, a poc a poc, en cançó.

I, en cançó, vaig acompanyar, de nou, el sediment d'aquella pena, sorra fina i fèrtil que s'acumulava en un delta preciós i extens que naixia al sud de les meves mans. Enfangat, amb els pantalons arromangats, vaig construir-hi una caseta de còdols i canyes, i a l'entrada hi vaig deixar un espai humil, com una plaça, per trobar-t'hi cada nit, si tu ho volies. Hi canto les tonades més boniques que surten de la marca que la crosta m'ha deixat a la pell. Et vaig notar la primera vegada, i encara tremolo ara. No sé si has tornat més.

